

DEN DONAU AF. Dürnstein in de Wachau.

Nu begint het pas goed: we glijden de Wachau binnen, het land van de Nibelungensage, waar alle plaatsnamen aan het oude gedicht herinneren.

Het rivierdal is nauw en bochtig, telkens met andere verrassingen aan de voorplecht. Rotsen verschijnen, hangen soms over de rivier heen zoodat er nauwelijks plaats is voor een paadje. Daarna komen de wijnbergen in zicht, uitgehakte terrasjes, juist als langs den Rijn, maar niet zoo keurig en netjes. Want vergeleken bij den ordelievenden Duitscher is de Oostenrijker „a Schlampert", zooals hij het zelf graag noemt. En die preciezigheid is niets voor hem: hij doet alles op z'n sloffen af. „I will mei' Ruh ham", zegt hij.

Maar mooi is de Wachau. Geen sprake van industrie, bruggen, steden, groote hotels. Een lokaaltreintje boemelt op den eenen oever. Kleine dorpsherbergen is alles wat men er aan logies vindt. Alles even primitief. En de plaatsjes langs den oever zijn kleine nesten, meestal om een burcht of een klooster gegroepeerd. Waar de rots-punten boven de wijnterrassen uitsteken, wordt de bergtop gewoonlijk door een ruïne bekroond. De Wachau is onbedorven, eenvoudiger dan de Rijn. Minder grootsch, maar romantischer. Dus niet net zoo iets, maar heel iets anders.

Nu draaien wij weer uit de bergen weg. Alleen rechts blijven de toppen ons vergezellen, en om die laatste pijlers moeten wij heenvaren om Weenen te bereiken. Daar steekt de Leopoldsberg een ruinetoren omhoog, en de Kahlenberg laat villatjes en chalets zien. De laatste uitloopers van de Alpen, de laatste toppen van het Wiener Wald.

Weenen ligt als een groote plas rook en walm voor ons. Maar we laten ons niet afschrikken: al moge Weenen niet zoo'n Donaustad zijn zooals wij gedacht hadden (want de Donau is er onzichtbaar, en zelfs haast onvindbaar), — in elk geval stroomt het bloed van Johann Strauss er nog. Hoe, dat moge de lezer voor zich zelf constateeren. Onze reis ligt op het water en niet op het land!

Dus we nemen na eenige dagen de boot weer, en varen de breede rivier af, onder bruggen door, en tusschen welige uiterwaarden met zwaar en moerassig bosch. Een stuk daarvan is de vermaarde Prater, thans tot een verwaarloosde lap vochtig park geworden.

Spoedig zien wij opnieuw bergen verrijzen: de Hongaarsche poort nadert. Eerst passeeren wij Devin, de Tsjechische grens, en weldra komt Bratislava in 't zicht, de groote Tsjechoslowaaksche Donauhaven, ons beter bekend als Pressburg. Een kasteel op een heuvel, eenige torens en forsche gebouwen, en voorts het Tsjechische rood-wit-blauw, een vlag die ons bekend voorkomt.

Door deze poort, tusschen twee heuvelrijen, zijn wij Hongarije binnengeglijpt, een drassige vlakte langs de oevers. Veel riet en veel watervogels. Men zou zich op de Merwede kunnen wanen. Maar langs den kant drijven molens in het water, die zich door den stroom van de rivier laten ronddraaien. Wel een bewijs dat er heel wat kracht in die strooming schuilt.

DEN DONAU AF. Het Bastion der Visschers en standbeeld van St. Stephan te Boedapest.

Nu komen er opnieuw bergen opdagen en ditmaal hoogere. Het is de vulcanische groep van Visegrad en Vacz, die aan de bergen van Boedapest vastzit, en beroemd is om zijn voortreffelijke wijnen. Wederom kasteelen waar de Turken eertijds hebben gehuist, en waar men aan menig brokje uit de heldhaftige Magyaarsche geschiedenis wordt herinnerd.

Lichtjes knipoogen voor ons in lange rijen, en het verwarde gevoel van torenspitsen en schoorsteenen rijst voor ons op, dat de nadering van een groote hoofdstad aanduidt.

Boedapest bij avond is een zee van licht. We varen langs het Margaretha-eiland, één en al plezier van rivierbaders en wandelaars, die even naar de zigeunerkapel komen luisteren. Er wordt volop gedanst. Overdag zelfs in badcostuum.

Bruggen overspannen de rivier. Rechts rijst de koninklijke Burcht, massief als een bekroning van de heuvels omhoog; links prijken de vele spitse torentjes van het Orszaghaz, het parlamentsgebouw. Rechts zien we hoe de fraaie oever op kleurige wijze is afgewerkt door Romaansche en Byzantische torens, gaanderijen en terrassen: het Bastion der visschers, waar het ruitersstandbeeld van den Heiligen Stephan (Szent Istvan) troont.

Boedapest is een waardig slot van een Donaureis zelf; men kan ook verder de rivier afzakken, tot in Roemenië toe. Maar daarmee zijn heen en terug weken gemoeid.

Ik raad onzen landgenooten aan om in Boedapest te blijven baden, naar de zigeuners te luisteren en Tokajer te proeven, en om daarna per trein terug te reizen. Dát is de manier om den Donau te zien!

